

nemførelse, og som særlig understregede Tidens Krav om fornøden Handlekraft. Man burde nu søge at finde frem ad Forhandlingens Vej til et Resultat, der byggede paa, hvad Demokratiet altid havde krævet: at Magten lægges i Folketinget og i Folketinget alene.

Af de smaa Partier vilde *Retsforbundet* (Ordfører: *Gregeresen*) arbejde med paa Landstingets Afskaffelse for derved at opnaa større Retfærdighed paa Valgretsomraadet, mere Renhed og Klarhed over Partiernes Stilling, og *Det frie Folkeparti* (Ordfører: *Thomsen*) kunde medvirke til Landstingets Omdannelse til et raadgivende Organ, som dog burde have nogen Medindflydelse paa Finansloven og maaske en vis Myndighed til i særlige Tilfælde at fremkalde Appel til Folketingsafstemning eller til Nyvalg. Derimod mente *Holstein*, at hverken Forslaget eller dets Motiver var Drøftelse værd; det var efter hans Opfattelse en Konsekvens af Kravet om en tilbunds-gaaende Prøvelse og Overvejelse af Folketingets Forslag, at Landstinget har det absolutte Veto over for disse Forslag, og hvis man maatte anerkende dette, var Landstinget ogsaa berettiget til i politiske Spørgsmaal af principiel Betydning at gaa imod Folketinget, og netop, fordi det valgretsmæssigt hviler paa ganske tilsvarende Grundlag. *Kommunisternes* Ordfører, *Aksel Larsen*, henviste til den økonomiske Udvikling som afgørende for den politiske; saa længe Kapitalismen og Privatejendomsretten bestod, kunde ingen Styreform give den arbejdende Befolkning Herredømmet i Staten. Man skulde i øvrigt paa Baggrund af Socialdemokratiets tidligere Forfatningsforslag have ventet langt mere gennemgribende Ændringer, f. Eks. om en Nedsættelse af Valgretsaldere. Forslaget om et Revisionsudvalg betragtede man fra kommunistisk Side som en Lillefinger, rakt ud til en Fløj af Det konservative Folkeparti.

Foruden Ordførerne talte blandt andre *Ole Bjørn Kraft* (K. F.), som fandt Forslaget aldeles utilfredsstillende, fordi det ikke søgte at skabe en Forfatning i Overensstemmelse med Tiden, »en Forfatning, der gav en virkelig Repræsentation til de aandelige, økonomiske og erhvervsmæssige Kræfter i Nationen«, og at skabe ved Siden af Folketinget, hvor den politiske Magt naturligt burde høre hjemme, et Sagskundskabens og Indsigtens Ting med Ret til at fremkalde Appel til Vælgerne. Desuden talte *Pürschel* (K. F.), der vendte sig imod den Betragtning, at Utilfredsheden med det parlamentariske System skulde skyldes »Striden mellem et Kammer og et andet Kammer«; Taleren saa Grunden til Utilfredsheden i »Erkendelsen af, at Parlamentarismen i en Række Lande er ført paa Vildspor, saaledes at Demokratiet er forfuset